

18. fejezet - Azkaban

Karácsony másnapján, Harry, Ron és Hermione és a Weasley család otthon lévő tagjai a finom ünnepi ebédet fogyasztották. Mr. Weasley és Charlie az Ünnepi Prófétát, a karácsonyi különszámot olvasták, Mrs. Weasley pedig dohogva pakolta eléjük az ételt. Mióta megtudta, hogy milyen ünnepi kiruccanásra készülnek, folyton perelt valamelyikükkel, amiért ilyesmire vállalkoznak.

Az ajtót váratlan kopogás döngette meg.

- Ki az? - ugrott fel nyomban a két férfi, és a többiek is pálcát rántottak.

- Mordon vagyok - jött a válasz, a jellegzetes, reszelős hangon.

- Micsoda Minerva animágus alakja?

- Egy girhes macska. Látom lankadatlan az éberség - lépett be a feltároló ajtón Rémszem Mordon, varázsszemét eszelősen pörgetve. - Bár valami olyasmivel is kirukkolhattatok volna, amit nem tud az egész Roxfort...

- Jó, hogy jössz, Alastor! Gyere, egyél egy kicsit - invitálta szívélyesen Molly Weasley, ám a bizarr kinézetű férfi csak a fejét rázta.

- Küldetésben vagyok. Én kísérem el a kölyköket a mai kirándulásra, legalábbis a Rend részéről.

- Még, hogy kirándulás! - fortyogott az asszony. - Hogy juthatott eszükbe ilyesmi? Aki engedélyezte, az sem lehetett ura magának...

- Ne félj, Molly, nem lesznek egyedül - vigasztalta a férje.

A volt auror és feketemágus vadász végignézett a hármason, amint éppen felkászálódnak az asztaltól.

- Azért csak jó lesz, ha megtesztek minden óvintézkedést, amit lehet. Az Azkabanba látogatók nagy része akár rögtön ott is maradhatna a többiek között, és akkor a bentlakók sötét bűneiről, még szót sem ejtettem...

- Máris jövünk - szólt Harry, és rögtön felviharzottak az emeletre.

Kisvártatva mindhárman egyforma fekete talárban tértek vissza a konyhába. Harry vállán a karácsonyra kapott új, feneketlen tarisznya lógott. Már csak Ron édesanyja és Mordon voltak a helyiségben.

- Előbb kiábrándítalak benneteket, hogy amíg lehet, ne keltsünk feltűnést - közölte a varázsló, és már emelte is a pálcáját.

- Várj még, Alastor! - szólt közbe Mrs. Weasley hozzájuk lépett.

- Nagyon vigyázzatok magatokra! - Mindegyiküket megölelte, és végül egy kis csomagot nyomott Ron kezébe. - Ezt add oda annak a mákvirágnak! Egy kis sütemény, bár meg sem érdemelné...

Végül kezeit tördelve útjára bocsátotta őket.

- Hermione, nem kellett volna nekünk is vinni valamit Mundungusnak? - kérdezte Harry, miközben távolodtak a háztól.

- Én erre is gondoltam - pirított rá a lány. - Hoztam egy kis csomagot neki. Van benne kondéros keksz, és néhány csoki béka.

- De jó, hogy te mindenre gondolsz! - vigyorgott Ron, ami ugyan most nem látszott, de menet közben szorosan fogta a lány kezét.

Mielőtt beléptek a minisztériumba, Mordon tanácsára egy közeli sikátorban előrelátóan valamennyire elváltoztatták Harry külsejét. Hermione homlokba lógó vörös hajzatot készített a fiú kócos szénfekete üstökéből, így akár Ron sokadik testvére is lehetett volna. Ezután a szemüvegét alakította át, egy szögletes, keret nélküli, szinte átlátszatlan üvegű napszemüveggé.

A Mágiaügyi Minisztérium fogadócsarnokában meglepően kevesen tartózkodtak. Az utóbbi idők merényletei és a minden szempontból megromlott közbiztonság miatt, csak kevesen tartózkodtak az utcákon, és még kevesebben utaztak bárhová is.

A kirendelt rendfenntartó aurorokon kívül, csak egy kisebb csoport varázsló és boszorkány tartózkodott a hatalmas teremben. A várakozók már messziről nagyon furcsának látszottak. Ahogy közelebb értek, egyre inkább úgy érezték, hogy Mordon utalása igencsak helytállóan tűnik, már ami az Azkabanba látogatók jellemzését illeti.

A fura kis csoport különösen mogorván fogadta az újonnan érkezőket, ami valószínűleg Rémszem Mordon hírhedségének volt köszönhető. A volt auror és feketemágus vadász ismerősként üdvözölte az idősebb, kopasz aurort, aki a közelben várakozott. Ezután hírnevéhez hűen, fürkész tekintettel és félelmetesen forgó varázsszemmel sorra szemügyre vette a várakozókat.

Az első pillantások után a társaság legtöbb tagja nem mutatott különösebb érdeklődést a fiatalok iránt, ők azonban szintén igyekeztek felmérni leendő útítársaikat.

Egy szakadt, mugli ruhákat viselő férfit, leginkább koldusnak néztek volna, ha az utcán találkoznak vele, egy másiknak pedig több füle volt, mint foga, gyászkeretes fekete körmei pedig folyton az arcát borító rengeteg szőrt szántották. Volt ott még mesebeli banyának látszó öreg boszorkány, három feltűnően piperkőc szerencsevadásznak tűnő férfi, egy vékony, szőke hajú, sápadt bőrű fiatal nő, és kissé arrébb állt még két, arcát állig csuklyával eltakaró magas, vékony alak.

- Hogyhogy csak ennyien vannak? - fordult Harry Mordonhoz.

- A legtöbb elítélt családja inkább igyekszik elfelejteni Azkabanban raboskodó rokonát, mintha rég halott volna. Amíg a dementorok őrizték őket, valóban szinte ugyan azt jelentette a két dolog. Amióta azok a szörnyek Sötét Nagyúr mellé álltak, és újra varázslók látják el a foglyok őrzését, bevezették a karácsonyi látogatást. A halálfalók hozzátartozói valószínűleg nem akarják felhívni magukra a figyelmet ezzel, a többi bűnöző környezetében élők pedig, ha szintén görbe utakon járnak, jogosan tartanak a lelepleződéstől. A maradékot itt láthatod.

Nem sokkal érkezésük után a csuklyás páros egyik tagja nyugtalanul megmoccant és odasúgott valamit a társának, ám hiába próbáltak belesni az arcukat árnyékban tartó fekete lepel alá, az illetők jól helyezkedtek, hogy elkerüljék a kíváncsi tekinteteket.

Pontban délután kettőkor a kísérőnek kijelölt auror sorra ellenőrizte a belépéskor kapott kitűzőjüket, melyet - mint megfigyelték -, egyik látogató sem tűzött ki a talárjára. A férfi intett, hogy kövessék, és a pálcákat ellenőrző auror asztalához vetette őket. Az előtte fekvő lyukas üstre mutatott.

- Ezzel a zsupszkulccsal utazunk. Készüljenek fel, és háromra mindenki érintse meg!

Megvárta, amíg mindenki érintési távolságra lép. Kellemetlen érzés volt testközelbe húzódni az alvilági kinézetű alakokhoz. Harry mellett furcsán megfeszült a két csuklyás, és igyekeztek minél távolabbi helyet elfoglalni a körben.

- Egy, kettő, három!

A zsupszkulcs egy erős rántással magával ragadta őket.

Egy sziklás tengerpart apró kiszögelésén, egy rozoga mólón értek földet. Néhányan rutinosan leereszkedtek a levegőből, mint Mordon, Hermione, az auror és a két csuklyás, valamint a három kalandor kinézetű varázsló. A többiek szanaszét gurultak a szálkás deszkákon. Harry és Ron megzúzódtott testrészeiket dörzsölgetve tápáskodtak fel. Az egyik csuklyás felől mintha kárörvendő nevetést hozott volna a nyirkos tengeri szél.

Ron indulatosan felé fordult, ám ekkor egy kis bárka bukkant elő a tenger felől hömpölygő ködből, és halk loccsanásokkal a móló mellé érkezett.

A félszemű, féllábú révész úgy festett, mintha egy régi kalózfilmből lépett volna eléjük. Fején, derekán és fél szemén színes kendőket viselt, térdig érő nadrágot hordott, és megmaradt lábán fekete csizmát. Felső testét kopott sötét köpeny takarta.

Egyetlen szeme véresen-vizenyősen fürkészte a várakozókat, különösen Rémszemet. Láthatóan irigyelte a férfi varázsszemét, legalábbis mindaddig sóvárogva bámulta, amíg az rá nem szegeződött mágikus pillantásával. Akkor aztán behúzta a nyakát, és intett, hogy mindenki szálljon be. Egyeztette a létszámot a kísérő aurorral, és a kis hajó kifutott a nyílt tengerre.

Harry fázósan húzta össze magán a talárt. A hideg és nyirkos köd a dementorok keltette érzéseket idézte fel benne. Bár jól tudta, hogy az Azkaban már elhagyták ezek a visszataszító lények, a gondolatra mégis megragadta pálcáját a köpeny alatt, és elméjében igyekezett kellemes emlékeket felidézni.

Már jó ideje utaztak, amikor Hermione előre mutatott a ködbe vesző távolba. A tejszerű fehérségből éppen ekkor bukkant elő egy óriási, elnagyolt hengert formázó sziklasziget.

Harry Rémszemhez fordult.

- Hogyhogy a muglik még nem fedezték fel ezt a helyet? Ha ilyen hatalmas, bizonyára látni a repülőgépekről és a műholdképeken is rajta kell, hogy legyen.

- Ki van ez találva, fiam. Biztosan hallottál már a Bermuda Háromszögről. - A fiú meglepetten bólintott. - Hát ez is hasonló módszerrel van elrejtve a muglik elől.

Ahogy egyre közelebb értek, a ködbe vesző tetejű, hatalmas sziklatömböt fürkészték. A bárka nyíl egyenesen egy kis kiszögelés felé haladt, és pár perc múlva nyilvánvalónak látszott, hogy az erősen kiugró, durva sziklafoknak fognak ütközni. Harry a többiek nyugalmát szemlélve érezte, hogy nem lehetnek valós veszélyben, mégis szorosan markolta a korlátot felkészülve a becsapódásra. A hajó azonban simán átsuhant a köveken, akár csak az utasok a téglafalon, Londonban a Kings Cross pályaudvar 9 és ¾. vágányánál.

- Illúzió bűbáj! - suttopta Hermione felcsillanó szemmel.

Egy alagúton hajóztak tovább a sziget belseje felé. Az egyre sötétebb barlangfolyosóban csak a bárka orrában gyújtott lámpás fénye verődött vissza remegve a vízfelületről, reszkető fényt vetve a vízmoszt falakra. Sok helyen algafojtok borították még a plafont is, sejtetve volt, hogy minden dagálykor víz alá kerül.

A járat vége egy mélyen a víz alá nyúló, comb vastagságú rácozzattal volt lezárva. A túloldalon folytatódott a víz. A barlang falának bal oldalában pár négyzetméternyi kőpárkány húzódtott egészen a rácsig. Egy lépcsősor vezetett a kis peremig, melynek másik végé a sötét víz mélyébe vezetett. Mindannyian kiszálltak, és vezetőjük párkány végéig kinyúló rácsra lépett.

Miután a férfi pálcájával színes szikrákat küldött át a rácson, egy kör alakú, lebegő felvonószerű jármű ereszkedett le a levegőből a túlsó oldalon. A rajta helyet foglaló varázsló a csoportot kísérő aurorral egyszerre elvégzett néhány nonverbális varázslatot, aminek hatására a vastag rácson egy ajtó nyílt. Ezen át mindannyian egyenesen az egy méterrel a víz felett lebegő, háromnegyed részben korláttal körülvett, korong alakú lift felszínére léptek.

Körülnézve egy óriási kút fenekén találták magukat. Egy kör alakú medence uralta a hatalmas henger alját. Vize állandóan háborgott, és amint a banyaforma anyóka túl közel lépett a víz széléhez, furcsa, tüskékkel borított uszonyok csapták mellette magasra a vizet.

Kísérőjük megfordult a loccsanásra.

- Maradjanak zárt alakzatban, és ne lépjenek a víz közelébe. Aki beleesik, azon már nem segíthetnek. A trollokat átterelték azokra az emeletekre, ahova nem jött látogató, de mivel folyamatosan járőröznek, jó lesz, ha nem hagyják el az önöknek látogatásra engedélyezett zárka előterét. Elég nehéz a felfogásuk, könnyedén csellengő rabnak nézhetik önöket, és az itteniek nem igazán a finom bánásmódjukról híresek.

Ahogy felnéztek a ködbe, szemük elől félhomályba veszett a megszámlálhatatlanul sok emelten körben futó kőpárkányok végeláthatatlan sora. A homályban időnként felsejlett a magasban sorakozó rengeteg rácsos falú zárka. Mindannyian riadtan összerendeztek, amikor valahonnét artikulátlan üvöltés hangzott fel.

- A dementorok bizonyára könnyedén közlekedtek itt fel-le, nekik nem volt szükségük liftre - motyogta maga elé Harry. - Már sosem tudjuk meg, hogyan szökhetett meg innét Sirius...

Hermione bátorítóan megszorította a kezét, és megkapaszkodtak a korlátban. A börtönben dolgozó férfi rekedtes hangon átvette a tudnivalók sorolását.

- Ez az egyetlen mágikus lift üzemel a toronyban. Csak azokon az emeleteken áll meg, ahová látogató érkezik, és csak a keresett cella rácsával szemben. A rácson nincsen ajtó, így csak azon át érintkezhetnek. Az ajándékokat az őrlő először átvizsgálja, és az ételeket is csak vizsgálat után adhatják át. Más cellák közelébe lépni tilos. Nem vállalunk felelősséget azért, ha egy örült kárt tesz magukban.

Először a legalsó szintek egyikén állt meg a korong. A csuklya alá rejtőzött páros lépett a párkányhoz, és elhagyta a liftet. Harryék nyakukat nyújtogatva igyekeztek kikélni a cellát, ami felé a gyanús alakok tartottak. A jármű máris továbbshant, de mielőtt a ködbe veszték, mintha még láttak volna egy piszkoszöke loboncos alakot feltűnni a rácsnál. Harry megszólította a közelben álló aurort.

- Uram, ezen a szinten kik raboskodnak?

- A legelvetemültebb gyilkosokat és feketemágusokat őrzik itt. Ezek a legbiztonságosabb emeletek. A halálfalók innen soha többé nem jutnak ki élve.

Harry agyában kezdett összeállni a kép. Félrevonta a barátait.

- Ezek csak Malfoyék lehettek. Éreztem, hogy érkezéskor felismert minket az egyik, és azóta végig furcsán viselkedtek.

- Nekem is gyanúsak voltak - tette hozzá Hermione.

- A rohadék látogatóban jön a rohadék apjához! - mordult fel Ron, mire a lány csitítóan megfogta a karját. - Akár rögtön itt is tarthatnák a rohadékot - morgott tovább Ron valamivel halkabban.

- Az aurorok kezére kell adnunk! - jelentette ki Harry.

- Óvatosnak kell lennünk, de visszafelé mindenképpen szemmel fogjuk őket tartani - jelentette ki Hermione. - Csak akkor léphetünk, ha biztosak vagyunk a dolgunkban.

- Hátha lesz alkalmunk bizonyosságot szerezni a visszaúton. Akkor majd meglátjuk, mit tehetünk - fejezte be Harry. A lift egy döccenéssel a következő párkánynak ütközött és megállt. Újabb látogatók szálltak ki.

Mire a felső emeletek közelébe értek, már alig voltak utasok. Csak a szöke fiatal nő és Harryék maradtak. Itt már jobb volt a levegő, és több volt a fény is, mint az alsóbb szinteken.

Az utolsó emelet két ellentétes pontján is megállt a jármű. Első alkalommal a szöke, sápadt fiatal nő szállt ki, és a legközelebbi cella felé lépdelt. Bentről egy sovány alak ugrott a rácshoz, és felé nyújtotta karjait.

- Stan! Annyira hiányoztál! - A nő a férfi karjaiba kapaszkodott.

- Úristen! Ez Stan Sunpike - suttogta Harry.

- Még mindig fogva tartja Scrimgeour! - Ron a fogát csikorgott.

- Legalább nem az alsó halálfaló szintek egyikén őrzik - motyogta a lány.

- Ugyan már Hermione! Ez csak azt bizonyítja, hogy ők is tudják, hogy ártatlan, mégsem engedik szabadon.

- Lehet, hogy beszélned kéne a miniszterrel, hátha tudsz rá hatni valahogy.

- Nem lehet, Ron. Nem szabad felhívni magunkra a figyelmet - figyelmeztette őket Hermione.

- Ígérem, nem fogom keresni a bajt, de ha alkalom adódik rá, mindenképpen megpróbálok elérni ez ügyben valamit.

Amikor a lift utoljára megállt, végre ők is kiszálltak. Harryt és barátait magához intette a folyosón állógáló őrlő. Megmutatták a kevésbé bizalomgerjesztő kinézetű őrnök a két ajándéksomagot, és az alaposan megvizsgálta. Miután végzett visszaadta, és a zárkához engedte őket, majd néhány méterre eltávolodva kíváncsian tovább figyelte mit csinálnak.

A rácshoz közelebb lépve végre megpillantották a csonttá fogyott, mosdatlan és rongyos Mundungus Fletchert. A reszketeg, csontos férfi csak árnyéka volt közelmúltbeli önmagának. Borostája gubancos szakállá növekedett, s csak kurta ó lábai, hosszú és csapzott rőt haja, és bevért, tászkás szeme utalt régi önmagára. A sarokban, a földön egy mocskos szalmazsák hevert, erről tápázkodott fel éppen, és hitetlenkedő tekintettel a rácshoz csoszogott.

- Helló, Dung! - üdvözölte Mordon. - Mindenki kellemes karácsonyt kíván neked, már a lehetőségekhez képest.

- Köszönöm. Jó látni néhány ismerős arcot.

- Mi is örülünk, hogy látunk - köszöntötte kisvártatva Hermione, mert a két fiú még nem találta meg a hangját.

- Ez itt Harry, csak inkognitóban van - súgta Ron, mire barátja egy észrevétlen Disaudio bűbájjal elintézte, hogy az őrlő fülzúgáson kívül semmit ne halljon a továbbiakból.

- Nahát, ki hitte volna - kerekedtek el a rozoga férfi hunyorgó szemei. - Szerbusztok! Mit kerestek ti itt?

- Látogatóba jöttük a karácsonyi csoporttal - felelte Ron. - Ebben sütemény van, anya küldi neked.

A fiú átadta a kis csomagot, amit előzőleg az örvarásló már ellenőrzött. A lány is átnyújtotta ajándékát.

- Ebben egy kis kondéros keksz, és néhány csoki béka van.

Mundungus hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Mi ütött belétek? Nem érdemlem meg ám ezt a kitüntető figyelmet. - Bűnbánó tekintetét Harryre függesztette. - Különösen nem téled, Harry. Annyira szégyellem, amit tettem.

- Ami volt, elmúlt. Ne is gondold rá. Már régen megbocsátottam.

- Ezen kívül, beszélni is szerettünk volna veled - tért végül a tárgyra Hermione.

Mordon végigmérte őket, majd bólintott.

- Akkor én megyek, és kifaggatom az őrt a legújabb eseményekről. A közelben leszek.

A három fiatal közelebb lépett a rácshoz, hogy minél kevesebb fültanúja legyen a beszélgetésnek. Mundungus is közelebb húzódott.

- Miről van szó?

- Nem szívesen hánytorgatom fel a múltat, de tudnom kell valami fontosat - kezdett bele Harry.

- Ha tudok, szívesen segítek.

- Azoknak a tárgyaknak az egyikéről van szó, amik eltűntek Sirius házából. Ne érts félre, most nem vádolni akarlak, csak szeretnék biztos lenni benne, hogy mi lett a sorsa. Muszáj valamit megtalálnom, és te vagy az egyetlen, aki talán tud róla valamit, hol lehet most.

- Pontosan mit kerestek?

- Egy régi családi ereklyét. Egy súlyos arany medált, amit „M” betű díszít.

- Kérlek, mondd el, ha bármit tudsz róla - kérlelte Ron. - Nagyon fontos.

- Ezzel helyrehozhatod minden vételkedet, amit Harry, vagy mások ellen valaha vétettél - tette hozzá Hermione.

- Hát ennyire fontos lenne?

- Erről nem beszélhetünk. Főleg nem itt - nézett körül Harry. A szomszéd cellából halk kaparászás hallatszott.

- Még Mordon sem tudja, miért vagyunk itt. Minél kevesebben tudják, annál jobb - fűzte hozzá Ron.

- Hát jó. Elmondom, amit tudok.

Mindhárman egész a rácshoz bűjtak, és feszülten figyelték a férfit.

- Valóban találtam egy medált, amikor... keresgéltem a Black-házban. Nyomban megakadt rajta a szemem, amint megláttam. Sipor kuckójában találtam rá, és már láttam magam előtt milyen jó vásárt csinállok vele. - A férfi szegyenében lehorgasztotta a fejét. - A talárom zsebébe rejtettem, és amikor a többi holmit egy zsákba pakolva a kijárat felé onostam - hiszen nem akartam feltűnést kelteni -, pont érkezett valaki. Mrs. Black portréja persze azonnal éktelenül felüvöltött. Erre aztán ijedtemben majdnem leesett a nadrágom is, és mindent szerteszét szórtam az előszobában. Perselus Piton jött meg egy megbeszélésre, és éppen az ő lába elég gurult a zsebemből kipottyant ékszer. Amikor felvette, azt mondta, hogy ezt jobb, ha nem viszem magammal. Elárulta, hogy ismeri, és tudja, hogy nagyon erős fekete mágia van rajta. Iszonyú átokkal sújtja azt, aki birtokolja. Erre persze, nehéz szívvel ugyan, de inkább hagytam, had tegye zsebre, és igyekeztem kifelé a többi holmival. Örültem, hogy nem lárμάzta fel az egész házat az eset miatt.

- Nem vettél rajta észre bármi különösöt?

- Nagyon meglepett volt az első pillanatban, aztán különösen gondterhelt képet vágott. Talán ezért hittem el rögtön, amit mondott.

- Szóval nála láttad utoljára.

- Igen. Egy kendőbe csavarta és a talárjába rejtette.

- A medálon nem láttál valami furcsát? Nem volt sérült?

- Most, hogy mondod, mintha egy repedés futott volna végig rajta. Amikor megtaláltam fel sem tűnt, csak a súlyát mérlegeltem és a díszítést vizsgáltam meg. Régi darabnak tűnt. Amikor Piton kezében volt, akkor tűnt fel a repedés. Részben ezért is mondtam el róla azt hiszem.

- Köszönöm, hogy ezt elmondtad. Nagyon hálásak vagyunk neked.

- Nem érdemlem mega hálátokat. Én örülök, hogy segíthettem valamiben.

- Kérlek, senkinek ne említsd se a medált, se azt, hogy mi kérdeztünk bármiről is.

- Így lesz. - A férfi a gondolataiba mélyedt, majd hozzátette. - Mennyire fontos nektek ez az egész?

Harry komolyan a szemébe nézett.

- Mindannyiunk további sorsa függhet ettől.

- Akkor jobb, ha nem bízunk a véletlenre a dolgokat. Szeretném, ha törölnétek ezt a beszélgetést az emlékeim közül.

- Mi nem értünk ehhez, Mundungus. Nem akarunk kárt tenni benned.

- Itt bárki bármit megtehet a foglyokkal. Ha Scrimgeour ide engedett titeket, utólag bizonyára érdekelni fogja mi történt. Bármikor beidézhetnek egy újabb tárgyalásra valami ürüggyel, és akkor *Veritaserumot* is használhatnak. Akár a minisztérium faggat majd arról mit akartatok, akár egy imperiusszal megátkozott ör próbálkozik, hogy kiszedjen belőlem valamit Tudjuk Kinek, nem tudom megvédeni magam, és a titkokat sem.

- Talán Mordont megkérhetnénk. - Harry kérdően nézett táraira. A többiek beleegyezően bólintottak.

Miután Rémszem ismét melléjük lépett, Mundungus felvázolta a helyzetet.

- Rémszem. Tudod, hogy nem kérném, ha nem lenne fontos, de meg kell tenned valamit.

A fekete-mágus vadász varázsszeme a fogolyra szegeződött.

- Mit akarsz? Nem vihetlek ki innen.

- Nem erről van szó. A srácokkal beszélünk valamiről, ami nem lenne jó, ha másnak is tudomására jutna. Ki kéne törölni az emlékeim közül az elmúlt pár perc eseményeit, mondjuk az ajándékok átadásától. Itt bent semmilyen információ nincs biztonságban. Talán még *közös barátainkról* sem kéne tudnom, most, hogy felhívta rám a figyelmet a látogatások.

- Igazad lehet. Csakhogy a pálcáinkat regisztrálták a minisztériumban, és rögtön megtudják, hogyha valamelyikkel valaki varázsol. A pálcából pedig azt is, hogy mit. Így még inkább a figyelem középpontjába kerülnénk, pedig azt mindenképpen el kell kerülnünk.

- Talán ezzel menni fog. - Harry elővette talárja rejtett zsebéből Lily Potter pálcáját, és Mordonnak nyújtotta. - Ezt nem mérték fel.

- Kinek a pálcája?

- Anyámé volt. - Harry a lesütötte a szemét.

- Ügyes! Örömmel látom, hogy észnél vagy, fiam! - A férfi rámosolygott, amitől Harryt kilelte a hideg. Egy gyengébb idegzetű, felkészületlen ember ettől valószínűleg napokig nem tudott volna aludni.

- Akkor lássunk neki. Az utóbbi negyed órát fogom kitörölni a biztonság kedvéért. A többi dologról előbb megkérdezem Minervát.

- Csináld gyorsan, mert mindjárt lejár az időtök.

A fiatalok úgy csoportosultak, hogy az őr elől eltakarják társukat. Mordon a pálcával apró, de fürge mozdulatot tett, majd elfordult, és a pálcát is eltüntette egy gyors mozdulattal.

- Örülünk, hogy láttunk Mundungus - fordultak a kissé bambán rájuk bámuló rab felé.

- Köszönöm, hogy meglátogattatok.

- Ne felejtsd el megenni az édességeket!

- Reméljük, hamarosan újra találkozunk odakint.

- Viszontlátásra!

- Boldog Karácsonyt nektek is!

Miután távozásukat sürgetve hozzájuk lépett az őr, búcsút intettek és a közelben várakozó korong-lift felé indultak. Hermione az őr felé fordult:

- Hogy lehet, ilyen rémes körülmények között tartani ezeket az embereket?

- Ó, kisasszony, ezeknek még jó soruk van. Ezek itt kérem a *királyi lakosztályok*. Lent, a mocskos halálfalóknak csak egy halom szalmájuk van a sarokban - röhögött fel az őr kárörvendően, felvillantva hiányos fogsorát. A lányt kirázta tőle a hideg.

Rögtön utánuk felvették a fiatal szőke nőt is, akiről kiderült, hogy Merulának hívják, és Stan Sunpike menyasszonya, majd sorra a többi látogatót is. Végül a fedélzetre lépett a két rejtélyes, kámzsás alak. Harryék megpróbálták a közelükben maradni, hátha sikerül előbb-utóbb bizonyosságot nyerni a kilétükről.

A tenger szintjére érve megismétlődött a rácsnyitási ceremónia, és kiléptek a keskeny kőpárkányra. A víz szintje már sokkal magasabban állt, vékony vízréteg locsogott a talpuk alatt. Mindannyian elfoglalták helyüket a bárkában. A visszaúton szinte mindannyian megtörten meredtek maguk elé. Az öreg boszorkány, és Merula halkán sírdogált. Újabb évet kell majd várniuk a következő látogatásig. A kámzsások is csak halkán sóhajtoztak.

A korhadó mólónál kikötött a hajó, és kiszálltak az utasok. Az auror elővett egy kendőbe csavart merőkanalat.

- Ez a zsupsz kulcs visz bennünket vissza a legközelebbi hoptanalási ponthoz. Kérem, egyszerre fogják meg!

A rántás, pörgés és zuhanás után egy keskeny Londoni sikátorba érkeztek. Harry és Ron landolása ismét nem volt zökkenőmentes. Egymáson, és egy felborult kuka tartalmán hevertek. Az egyik csuklyás mellettük állva kétrét görnyedt a nevetéstől. Társa megjegyzését nem tudták kivenni, de bizonyára nem lehetett túl hízelgő rájuk nézve.

Ron agyát előntötte az indulat, és nekirontott a nevető figurának, arcából lendületből hátrarántva a csuklyáját.

- Te szemét, áruló, gyilkos!

A másik nem is próbálta elfedni arcát, fejét felvetve, gúnyos mosollyal arcán nézett a meglepetéstől kővé dermedt Ron szemébe. A náluk valamivel idősebbnek látszó fiatalember, barna haja göndör tincsekben omlott a vállára, fekete szeme mély kútként ásítva tekintett támadójára. Összességében egyetlen porcikájában sem emlékeztetett Draco Malfoyra. Még a hangja sem. Legfeljebb az arcán elterülő gúnyos mosoly volt némileg ismerős, ám ez sajnos nem volt eléggé meggyőző bizonyíték.

- Mit képzelsz?! - rivallt Ronra társa, szintén hátravetve az eddigi arcát takaró leplet.

A magas, karcsú, szőke, nemrég még nagyon csinos nő, most sápadt és karikás szemekkel állt előttük: Narcissa Malfoy. Harry felismerte a tekintetet, amit már megfigyelt rajta első találkozásuk alkalmával is. Olyan arcot vágott, mintha valami roppant büdös dolgot szagolna. A nő felhúzta a földről ledöntött társát, és védően elé állt.

- Nem hinném, hogy ismeri a keresztnevedet, fiatalember! Jól gondolja meg, mit mond, mert pórul járhat, ha alaptalanul vádolja!

- A keresztnevedet? - nézett rá kihívóan Harry, Ron pedig értetlenül valami bocsánatkérés felét motyogott.

- Igen. Ő Devon Malfoy. Draco unokatestvére.

A nő karon fogta továbbra is kárörvendően vigyorgó állítólagos keresztfiát, és egy szempillantás alatt eltűntek. Ron megsemmisülten állt a többiek értetlen és vádló tekintetének kereszttüzeiben. Rémszem Mordon melléjük lépett.

- Találkozunk ott, ahonnét indultunk! - Intett a kísérőjüknek, azután biccentett a többiek felé.

Miután a három fiatal hoptanált, ő is követte őket.

Este, miután megvacsoráztak és elszenvetdék Mordon letolását a Malfoy féle incidens miatt, összeültek megbeszélni a továbbiakat.

- Vajon Draco volt, vagy valóban az unokatestvére? - kérdezte Harry.

- Az a kárörvendő vigyor annyira tipikus! - jelentette ki Ron.

- Szinte biztos, hogy ő volt, és az apját látogatták meg. Nem csoda, ha százfülé főzetet használt, hiszen a minisztérium és a halálfalók is el akarják kapni, ha jók az értesüléseink - felelte Hermione.

- Szerintem Piton most nagyon Voldemort kegyeiben lehet, biztosan kimosdatta előtte Dracot is.

- Ne feledd, hogy több halálfaló tanúja volt Malfoy kudarcának - vetette közbe Hermione.

- Ezek szerint Pitonnál lehet a medál - morfondírozott Harry.

- Vagy már régen Voldemort birtokában van, és talán már biztonságba is helyezte az összes többi horcruxát - vetette fel Ron.

- Tegyük fel, hogy Piton valóban felismerte a medált. Ez kétféleképpen lehet: Vagy részt vett az elrejtésében, például, mint bájitalmester ő főzhette azt a bizonyos folyadékot - fejtegette Hermione.

- Hát persze! Ki más tehette volna!

- Ez csak feltételezés, Harry!

- Na persze!

- A másik változat az, hogy benne volt a megszerzésében, hiszen valakinek újra kellett alkotnia a főzetet - fejezte be az eszmefuttatást a lány.

A két fiú tátott szájjal meredt rá.

- Jól vagy, Hermione?

Ron megfogta a lány homlokát.

- Ez a gyilkos főreg, biztosan nem lehetett R.A.B.! Hiszen ő Regulus Black volt!

- Viszont egyedül ő sem szerezhette meg a horcruxot, igaz? - firtatta a lány.

- Ne is haragudj, de ezt nem veszem be - ellenkezett Harry.

- Ez is egy lehetőség. Sőt, akár mind a kettő is igaz lehet.

- Semmi okunk feltételezni, hogy nem Voldemort leghűségesebb talpnyalója! Erről nem akarok több szót hallani! - kiáltotta magából kivetközve Harry. Barátai megdöbbsent tekintete láttán néhány mély lélegzettel és összpontosítással, pár pillanat alatt lehiggadt valamennyire.

- Ne haragudjatok.

- Megértelek, Harry - fogta meg a karját a lány.

- Be kell jutnunk Piton szobájába, és át kell kutatnunk. Lehet, hogy megtaláljuk a medált is, hacsak nem adta az a szemét már régen Voldemort kezébe - jelentette ki Ron.

- Ebben megegyezhetünk - szögezte le a lány. - Ráadásul, ha sikerül, tanulmányozhatjuk az iskolában őrzött legveszélyesebb könyveket is.